

A LYUKAS ÉGBOLT

Tolnai Ottó

Napozhattam volna otthon is. A teraszon. De én naponta bementem a városba. Egészen a központig. A parkba. Éppen eleget szédeleghettem volna a házban is. Délfelé fölkapaszzkodhattam volna a szűk lépcsőkön.

Különben is szerettem a szomszéd tűzfalra nyíló vaksi ablakokat. A sovány macskákat, ahogy puhán a semmibe ugranak. Érdekes, mire lefelé botorkál az ember, már újra az ablakokban nyújtózkodnak, hogy ismét a semmibe ejthessék magukat. Sosem sikerült összebarátkoznom velük, pedig szerettem volna megvizsgálni kopásaikat, a nagy marakodások sebeit. Lent egy méternyi nyirkos földszív látszott. Valami boltív. Kusza lépcsők visszája. Valaki bontani kezdte az egyik falat. Mintha lyukat ütöttek volna rajta. Arrább meg keresztben valamilyen falat kezdtek rakni. Nem tudom, miért akarták kettéválasztani ezt a vékony sötét sávot. Talán azért, hogy az egyik ablak macskái ne menjenek át a másik területére piszkolni. Mikor belátták, hogy nem sikerül csoportokra szaggatni a fekete macskákat, abbahagyták a falazást. Szép teljesítményeket láttam ezekből az ablakokból. Lent a nyirkos sávon megjelenik a motozó patkány. A macska meg olyan tíz méter magasból ráejti magát. Hallani a patkány nyekkenését. Ha több patkány jelenik meg egyszerre, ugyanannyi macska esik. Egyszer se több vagy kevesebb.

Nem is terasz volt az, hanem az egyik szoba repedezett betonmennyezete.

A házban legalább meztelenül mászkálhattam. Abban a sarkában onanizálhattam, ahol éppen elkapott a görcs. Hol térdelve, hol a padlón fetrengve, hol valamelyik ablakban. Egyforma piszkos volt minden. A háziak csak késő délután értek haza.

Fölfeküdtem a betonra. Lassan megmerevedtem. Egy darabig még elnéztem a téglagyár bányászait, hogyan vágják a sárga agyagutkákat

a domb oldalába. Hunyorítottam, hátha megkülönböztetem köztük a lányokat.

De én ehelyett naponta bejártam a városba. Pedig ott kint is megvehettem volna azt az ötvenes köménymagos veknit. Vagy fölmászhattam volna a dombra, hogy egy kicsit megizzadjak. Egész délután bolyonghattam volna a friss, csillogó agyagfolyosókon. Lophattam volna gyümölcsöt. (Ínyem napról napra jobban vérzett.)

Már hajnalban lekeféltam nadrágomat, kisimitottam sárga trikómat, s papucsaimba lépve, mihelyt feljött a nap, elindultam. Kilenckor már kánikula volt. Az első kilométer volt a legnehezebb. Beljebb, az első napokban rendszeresen megálltam a könyvkereskedések kirakatai előtt. (Már több mint egy éve nem loptam könyvet.) Meg a komissziók előtt is. A sok színes tárgy egy kicsit fölvidített. Nézegettem az órákat. (Az enyémet elemelték az asztalról. Biztos valakit speciálisan az idegesített a házban, hogy sosem húzom fel. Meglehet, dühében kivágta az ablakon.)

A katlanban is megálltam. Áadtam magam az emberek hullámzásának, sodrásának. Aztán még ötszáz méter a park. Az egyik bódében megvettem köménymagos veknimet. Pontosan ötven dinár. Platánfák és a térzenészek üres emelvénye.

A szemétkosarakban valami újságdarabot kerestem. Néha egész délelőtt turkáltam, amíg valami útleírást találtam. És ha véletlenül sikerült találnom, hetekig azt olvasgattam, mint azt az olaszországit. Pedig csak az egyik sarka volt meg.

Néha hajnalban egészen tisztán láttam, tudtam, miért vállalom ezt az erőmet meghaladó megerőltetést.

Eleshetnék. Összeszaladnának az emberek, kiforgatnák a zsebeimet, hogy megtudják, ki vagyok.

(Pedig az szinte lehetetlen. Igazolványomban háromszor-négyszer is megváltoztatták a nevem. És az emberek, a rendőrök lusták lapozni. Hogyha még véletlenül hajtánának is egy lapot, az se érne sokat.)

A második-harmadik oldalon Kracsun Andrást ír.

Apám eredeti vezetékneve valóban Kracsun volt. Román. Az Andrást tévedésből írta valamelyik hivatalnok. Speciális tintával. Félév is eltelt, mire észrevettem a tévedést.

Az ötödik oldalon kijavították Ottóra. Tehát a rendőrnek vissza kell lapoznia a Kracsunéért, aztán meg az Ottóért, hogy összeállítsa első nevem: Kracsun Ottó.

Szüleim még a háború előtt Bárdossyra „magyarosították” vezetéknévünket. A háború után ezt persze nem ismerték el. Fel kellett újítani az ügyet, s később elismerték.

A következő rubrikában Bárdossyra javították. Tehát a rendőrnek most a Bárdossy Ottót kell összeállítania.

Amikor a háború előtt kiválasztották ezt a nevet, én még meg sem születtem. Nem kérhették ki a véleményemet. Ezért rábeszéltem szüleimet, csináljuk újra az egészet, és a Tolnai nevet vegyük fel. Így is lett.

Tehát következik a Tolnai. A rendőrnek

Tolnai Ottót

kell megtalálnia.

Persze hét-nyolc év alatt elég alkalmam volt megutálni ezt a nevet is. S most éjszakákon át gyötör a nosztalgia eredeti román nevet után: Kracsun. És már el is határoztam, újra felveszem ezt a nevet, de ha már alkalom adódik a változtatásra, az Ottót is ki fogom cserélni.

Igazán nagyon utálom a személyazonossági igazolványomat.)

Jól tudtam, milyen állapotban vannak a visszereim. Már lassan vízhányagomba torkollnak. Fogaimat is minden órában mosnom kellett.

Azért vállaltam mégis, mert féltem, hogyha egyszer újra lánnyal lesz dolgom, nem fogok reagálni. Pedig jól tudtam, egyszer majd megint visszamehetek a lányok közé.

Majd ha lesz pénzem.

Vagy ha sikerül kiemelnem a vonalat. A kairóit. Az a kis szemüveges, a főnök, már biztos kiabál. „Még azt a meglevőt is veszni hagyta.” Valakit már el is küldhetett, hogy likvidáljon. Nem tudom, nem ismerem a módszereiket. (A pisztolyom se tudom már, hol van. Valaki majd azt is kivágja az ablakon, akár az órámot.)

Láthatták, hogy járatlan vagyok.

— Mennyi az ezüst kilója Z.-ban?

— Nem tudom.

— Hány lánnyal rendelkezik? Van-e róluk fényképe?

— Pisztolyt már szereztem, nagyot, de lánnyal már két éve nem aludtam. Húgom van, és önkielégülök. Verseket írok, és csak azért kapcsolódtam be, mert sehogyan se fizetnek, és remélem, maguk hamarabb ki fognak küldeni. A távol-keleti vonalat is csak ezért választottam.

De ebből se lett semmi.

Ők sem értették meg, hogy nincs mivel elkezdenem. Előleget ők sem voltak hajlandók fizetni. Annyi eszük nekik is volt. Tőlük sem várhattam holmiféle szentimentális gesztust.

És most itt pocskolok. Optikai csalásokkal táplálkozom.

Pisztolyom sincs sehol. Pedig néha, amikor arcomhoz szorítottam a nagy hideg vasat, mintha újra erőre kaptam volna.

Most ebből a távlatból, amikor rendszeres nemi életet élek (talán egy kicsit túlforszírozottat is), érzem, végső ideje volt már fölthagynom az önkielégítéssel. Még ma is komoly nehézségeim vannak a koncentrációval. Előbb a lánytól függetlenül kell összpontosítanom (nemileg és pszichikailag is), és csak amikor már megindul, akkor vihetek át mindent.

A legforróbb padra ültem. Mellém tettem az újságdarabot, arra meg a kenyeret. Mikor már teljesen átforrósodtam, haraptam egy falat kenyeret. Ha a falatba véletlenül nem jutott köménymag, újra haraptam. Néha félóra is eltelt, amíg elfogyasztottam egy falatot.

Egyszer vettem egy marék köménymagot. Azt szemezgettem, ha nem jutott pénz kenyérre.

Aztán megint napoztam tovább. Elolvastam néhány sort az újságból. Az olaszországi útleírásból.

(A hús templom. Ha lecsukod a szemed, látni a templom külső sötétvörösét. A fű erős zöldjén a torony finom fekete árnyékát.

Egyszerre csak úgy érezte, zuhan. Sötét volt, nem látta, de esés közben is tudta a kinti fehér hegyeket. Hallotta, ahogy pattognak a forró sziklák.

Az első padban ültek, és a lány vállára hajtotta szőke fejét.

Akkor az öregasszonyok kiabálni kezdtek, nem szálloda ez, itt imádkozni kell.)

Egyik nap kicsit hosszabb ideig találtam elnézni egy másállapotos lányt. Valami alig észrevehetően rázni kezdett, nedves lett az alsónadrágom. Úgy éreztem, hatalmas munkát végeztem. Képes voltam arra, amire minden ember. Elszédültem.

Másnap megint láttam egy másállapotos lányt. Az eset újra megismétlődött.

Észrevettem, hogy délelőttönként éppen ide, a térzene-emelvény köré járnak az állapotos lányok. Igen, lányoknak, kislányoknak kell neveznem őket. Egytől egyig még az első hónapokban voltak, alig engedték ki ruhájukat. Éppen hogy csak vastagodni kezdtek kis bokáik. Éppen hogy csak széjjelébb rakták lábukat. És ami a legcsodálatosabb volt, éppen hogy csak megjelentek pisze orruk körül az első szeplők. Bőrük is csak egy kicsit fénylett jobban. És a sárga foltoknak még a jelei sem mutatkoztak.

Csak az olyan beavatott szem, mint az enyém volt, vehette észre, hogy nem fordítanak már annyi gondot frizurájukra sem. Hogy egy kicsit kócosak. Szépen kócosak.

Naponta kilenc-tíz állapotos kislány (mondom, kislány, mert tényleg egészen fiatalok voltak, egy húszon felülit sem láttam arra azon a nyáron) sétált előttem, mosolyogva, nap felé emelve arcukat, hogy pisze kis orruk hegyét megpirítsa a nap. Hogy egy kicsit megizzadjon a hónaljuk. A lábuk köze. Vagy a körülöttem levő padokra ültek, vagy mellém. És akkor észrevettem, hogy oldalt nem húzzák föl cipzáraikat. Látni sötétnarancs alsóneműiket.

Tízkor már kinn ültem köztük. Néha már az út fáradalmaitól is megszédültem. De tizenegy körül mindig leharaptam az első falatot. Vagy összerágtam az első szem köménymagot. Aztán olvastam.

Egy macskával is megbarátkoztam. Mindennap átjött hozzám a pázsiton. Köménymagot szórtam neki. Rászoktattam a köménymagra. (Biztos a vakablakok fekete macskáit is köménymaggal kellett volna magamhoz szoktatnom.) Vörös volt. Erős. Majdnem kövér.

Hazafelé menet láttam-hallottam, ahogy pereg a platánfák kérge.

Három körül (amikor rendszeresen indultam vissza) már sötét volt. A nap kisütötte a szemem. Feketék, üresek voltak az utcák.

A nap olyan volt a sötét égbolton, mint egy fehér lyuk.

Gondoltam, jó lenne valahogy napszemüveghez jutni. Nagyanyámnak valamelyik városban volt egy kicsi, dinárnyi, japán napszemüvege. Mert ha egyszer majd újra olvasnom kell, nem fogom látni a betűket, a lapok megszenesednek ujjaim között. Pedig az olvasáson kívül másból már úgysem tudnék megélni, egy kis pénzhez jutni, hogy újra a lányokkal aludhassak.

Hogy újra a lányokkal aludhassak.